

formindske Besørgelsen af Posten paa forskellige Omraader. Nu vel, det er Publikum her i Landet villigt til at indrømme ham. Naar det koster for meget at have disse Goder, kan vi give Afkald paa dem. Men derimod er der endnu ingen, der har sagt, at det skal ske paa en overfor de Mennesker, hvis Skæbne den højtærede Minister har i sin Haand; haardhændet Maade, men det er det, der er sket. Den højtærede Minister kan nok saa meget sige, at han handler hensynsfuldt. De 700 Tjenestemænd, hvoraf adskillige er Familieforsørgere, vil nok komme til at erkende, hvad der er sket. De vil fra at have en Stilling, om hvilken de troede, den var fast, troede den betrygget, gaa over i Arbejdsløsheden, og de vil derfor opfatte den højtærede Ministers Handling som det, den er, en haardhændet Handling. Naar den højtærede Minister flere Gange paa-beraaber sig, at han er enig med Postbudene om den Maade, Afskedigelsen skal finde Sted paa, er det rigtigt, men den højtærede Minister maa hver Gang tilføje: naturligvis under Forudsætning af, at Afskedigelsen beslutes. Thi han er aldeles ikke enig med de vedkommende om, at det er en hensynsfuld Maade at gennemføre denne Reform paa, tværtimod. De vedkommende mener, det er en meget inhuman Maade at gennemføre denne Reform paa, de mener, at den kunde gennemføres paa en human Maade, uden at det kom til at koste det danske Samfund saa overordentlig meget, hvis den højtærede Minister blot vilde være en human Arbejdsgiver og blot vilde gøre sig den Umage at regne ud: paa hvilken Maade kan jeg gennemføre denne Besparelse uden at afskedige fast Personale? Han sparede ganske vist ikke straks saa meget, som han har ment at kunne gøre, men han havde været en human Arbejdsgiver, saaledes som private Arbejdsgivere, der staar overfor visse Vanskeligheder, hvis de er humane Arbejdsgivere, vil betænke sig saa længe som muligt paa at kaste Folk ud i Arbejdsløsheden. Den højtærede Minister har vist sig paa tre Omraader som en haardhændet Forretningsmand. At han tillige har vist sig at være en daarlig Forretningsmand, er jo kun en anden Side af det Billede af hans Ledelse af Trafikvæsenet, vi for Øjeblikket ser for os.

Ordføreren (Brorsen): Det ærede Medlem Hr. Rode var glad ved det Eksempel, jeg havde nævnt om Vognmanden, der

havde købt den dyre Havre. Han mente, det var et ganske udmærket Eksempel og sagde, at Statsministeren jo gjorde det til en Pligt for vedkommende at nedskrive Varebeholdningerne. Jeg ved ikke rigtig, hvad det ærede Medlem sigter til (Afbrydelse af Rode). Med Hensyn til Opgivelse af Formuen? (Rode: Nej, Udtalelserne i Industriudvalget). Jeg skal overfor det ærede Medlem, der altid har saa mange og langvarige og ret udviklede og spidsfindige Forklaringer, give en ganske simpel. Man skal sige til vedkommende Vognmand: Det er din Pligt at betale denne Havre, selv om du har givet en stor Pris for den. Man slipper ikke udenom det ved at gribe ind i en anden Kasse og saa tro, at Spørgsmaalet er ude af Verden. Jeg tror, man skal sige: Vi er inde i en Periode nu, hvor vi har Underskud, men vi haaber, at vi kommer ind i en Tid, hvor man kan faa en nogenlunde Forrentning af de Værdier, vi har staaende i vore Statsbaner. Jeg haaber da, at det ærede Medlem til den Tid ikke alt for hurtigt skal faa ondt i Øjnene, naar han ser, at Statsbanerne giver nogenlunde Udbytte af de Kapitaler, der staar i dem.

Rode: Det kan vist ikke kaldes spidsfindigt, hvad den ærede Ordfører nu siger, derimod kan det nok betegnes som meget uklart. Thi som det allerede blev sagt, medens han talte: Kullene er betalte. Den vedkommende Forretningsmand vil ogsaa, hvis han ikke havde taget paa Kredit, have betalt Havren. Det er slet ikke det, der skal siges til ham, at han skal betale. Det, som Statsbanerne for Tiden, efter at have betalt Kullene, agter at gøre, er i hele det kommende Aar at søge at hente fra Statsborgerne, ved at bevare Taksterne, Penge ind til at dække dette uheldige Indkøb med i Stedet for, at det naturlige vilde være at opføre Tabet paa indeværende Aar som en Udgift, der kom til at formindske den Kassebeholdning, man har. Det er det, som den højtærede Statsminister sagde til Industrien, den Dag han var i Industriudvalget: Det kan ikke nytte at regne med de Priser, der er paa de Lagre, man maatte have. Man maa bøje sig for det, der er indtraadt, nedskrive dem og regne med, at Prisniveauet er et andet. Men vil man ikke, naar Talen er om Statens egne Forretninger, følge de Principper, man forlanger overfor Forretningsverdenen, kan man heller ikke regne stort med, at Forretningsverdenen vil paaagte de Opfordringer stort, der kommer fra Ministeriet.